

[Niels Helveg Petersen]

sker, og vi har et ansvar for vores egen fremtid.

Jeg skal gøre nogle få yderligere bemærkninger om det udenrigspolitiske. Jeg finder det meget værdifuldt, at der er kommet gang i diskussionen om atomvåbenfri zoner i Norden og i Europa. Vi hilser med tilfredshed, at emnet har været diskuteret på møder mellem de nordiske udenrigsministre, at emnet nu er sat på dagsordenen. Vi vil opfordre regeringen til at tage afstand fra både produktion af neutronvåben og stationering af neutronvåben på europæisk område og til af al magt at modarbejde, at nye mellemdistanceraketter stationeres på europæisk område. Vi vil opfordre regeringen til at udnytte alle muligheder for at få forhandlinger i gang og for at hindre, at mellemdistanceraketter opstilles.

Jeg skal gøre en enkelt bemærkning om udviklingen i det europæiske samarbejde. Det europæiske politiske samarbejde har udviklet sig hurtigere og på visse punkter måske også bedre, end man kunne have ventet. Det kan man konstatere, og nogle gør det med glæde, andre uden glæde.

Jeg vil gerne slå fast over for regeringen, at vi ikke ønsker nogen ændring i grundlaget for det samarbejde. Vi må advare imod, at man søger gennemført ændringer i grundlaget for det europæiske politiske samarbejde, ændrer rammerne for det, og anbefaler, at man i stedet bevarer det europæiske politiske samarbejde som det, det er, et samarbejde med konsultationer mellem selvstændige nationalstater.

Om Grønlandsproblemet vil jeg gøre en enkelt bemærkning. Jeg synes, der har været en tone i et par indlæg her, som jeg gerne vil tage afstand fra. Grønland har efter vores opfattelse en soleklar ret til at beslutte, om de vil være inden for eller uden for EF. Hvis Grønland beslutter sig for at stå uden for EF, vil jeg gerne slå fast, at det er Danmarks soleklare pligt aktivt at virke for, at Grønland selvfølgelig får de bedst mulige betingelser stående uden for EF. Jeg synes, vi skal prøve at rense den danske debat om dette fra toner om trusler eller repressalier over for Grønland, hvis de træffer den beslutning, de har ret til at træffe.

Om finanslovsforslaget kun den ene bemærkning, inden jeg går over til det øvrige indenrigspolitiske stof, at finanslovsforslaget jo har været behandlet igennem nogen tid.

Det radikale venstre deltager i den videre behandling af forslaget med udgangspunkt i de aftaler, der blev truffet i maj-juni måned.

Denne folketingssamling har efter vores opfattelse fået en dårlig start. Vi fandt det ulideligt, at centrum-demokraterne som et forligsparti valgte at bekendtgøre for øvrige forligspartier gennem morgenradioen, at man afbryder en videre forhandling.

Vi finder det farligt, når statsministeren derefter tager ud til en faglig kongres og impulsivt og vredt på talerstolen står og leger med det skarpeste våben i parlamentarismens arsenal, nemlig statsministerens grundlovshjemlede ret til at udskrive valg.

Vi finder det utroligt, at regeringen derefter fremturer og lader valgtruslerne svæve frit rundt i luften, som om der kan føres ordentlige forhandlinger om alvorlige anliggender under sådanne omstændigheder.

Vi var ikke så overraskede over, at LOs formand, Thomas Nielsen, i TV afslørede, hvad man vel næsten kunne kalde en gammelpreussisk holdning til parlamentariske forhandlinger, som i hans udlægning blev til tidsspilde og burde afløses af flertal for et enkelt parti. I al sin afmægtighed nåede Thomas Nielsen hermed vistnok det modsatte af, hvad han egentlig ville. Som ved tidligere lejligheder gjorde han det nærmest umuligt for statsministeren at udskrive valg, og derved opnåede hr. Thomas Nielsen noget andet, han måske gerne ville: en lejlighed til snart igen at skælde ud på statsministeren, når statsministeren ikke udskriver valg. Og det lader til, at hr. Thomas Nielsen lægger vægt også på det.

Jo, det har været store dage. Venstre og de konservative har ikke kunnet holde sig tilbage, men har haft travlt med at bedyre, at de gerne ville have et valg i utide, vel vidende, at valg nu ikke er til gavn for erhvervene og for landbruget, at netop dette tidspunkt ville være det dårligste i mange år som start for en eventuel VK-mindretalsregering, at en mindretalsregering ville være afhængig af den form for samarbejde med radikale og socialdemokrater, som venstre og de konservative i opposition i øjeblikket nægter den siddende regering.

Dette er faktisk kernen i sagen. De såkaldte fire gamle partier er både før og efter et valg afhængige af hinanden og kan efter vores opfattelse lige så godt først som sidst dra-